

Het achtergrond verhaal: ... vrij Nederland?...

De Nederlandse overheid dringt steeds meer aan op burgerparticipatie, eigen kracht, solidariteit en eigen verantwoordelijkheid.

Zijn deze kwaliteiten te realiseren in een klimaat waarin economie een religieuze status heeft aangenomen, waarbij de verbinding wordt gelegd tussen bestedingsgedrag en economische groei die synoniem blijken te zijn geworden voor ons levensgeluk?

Leidt juist dit beeld van economische groei en geluk niet tot een platte, eenvormige Steve Jobs-maatschappij, i.p.v. een maatschappij waarin de eigen kracht kan worden ontwikkeld?

Hoe kunnen wij weten wat ons "eigen" is wanneer wij deze gereificeerde maatschappij als enig ideaal, taal en als enige mogelijke optie aannemen om een democratie op te grondvesten. Re-ificatie betekent hier letterlijk: verdinglijking en symboliseert een staatsinrichting die volledig is gebaseerd op het tot uitdrukking brengen van kwaliteiten in geld in relatie tot de schaarste en de noodzaak waarmee zij zich door de samenleving heen bewegen.

Bijvoorbeeld: een hartchirurg krijgt veel meer geld voor zijn verdiensten dan de gemiddelde timmervrouw -of man omdat hartchirurgen schaarser zijn dan timmerlieden en omdat bovendien in het algemeen een goede gezondheid een hogere prioriteit krijgt dan een nieuwe badkamer.

Hoe weten wij wat - eigen - is, als wij zijn verworpen tot dingen die in een kosten en batenanalyse worden uitgedrukt en, wanneer wij ons zelf ook zijn gaan identificeren met onze economische kwaliteiten die in geld worden afgemeten?

Willen wij dat wel? Hindert deze re-ificatie ons niet in de weg naar zelfontplooiing en originaliteit omdat wij horig zijn geworden aan dit systeem?

Wanneer wij onze interpretatie over slachtofferschap niet willen uitbesteden aan een gangbaar idee hierover binnen het ons bekende concept, is dan niet de vraag die naar zelfbeschikking en autonomie leidt of het mogelijk is dat, wanneer ik vervormd ben geraakt in deze overlap van beschaving en decadentie, mijn positie als autonoom individu te herwinnen is en ik mij zou kunnen herpositioneren in mijn verhouding tot de wereld?

Hoe kijken wij tegen autonomie aan? Betekent autonomie vrijheid van handelen en meningsuiting? Of.. betekent autonomie de hechting van een eigen betekenis aan een fenomeen, waarin het dogma of het geldende concept niet mee weegt in de bepaling van goed en kwaad, geluk en ongeluk.

Zie ik mijn autonomie eerder in een liberale context dan in een sociale... of loop ik bij de keuze voor een van beiden, weer het gevaar als een gans in de pas mee lopen in een dogma?

Wanneer wij er van uitgaan dat het liberalisme en het communisme beiden ideologieën zijn die stoelen op de allereerste angst-reactie op het onbekende : het kapitalisme, dan zou het onlogisch zijn dat autonomie zich binnen een ideologische - en/ of godsdienstige religie zou kunnen openbaren.

Om dat te onderzoeken zouden wij angst als bron voor de drang naar ordening onder de loep kunnen nemen.

Wat is eigenlijk de relatie tussen angst en vrijheid, of bestaat er juist geen relatie tussen angst en vrijheid?

Volgens een Amerikaanse generaal die onze minister van defensie te woord stond, i.v.m de mogelijke aankoop van materieel, was het geluid van de JSF die overvloog: ..the sound of freedom...

Heeft wapenbezit met vrijheid te maken of met angst?

En hoe staat autonomie daarin?

Draait autonomie om vrijheid en om welke vrijheid gaat het dan?

Als de liberale vrijheid inhoudt dat de vrijheid van handel, die sinds de V.O.C al geen zuivere koffie meer is, het hoogste goed is, voel ik mij dan aangetrokken tot dit dogma of bestaat er nog een andere vrijheid waarbij hebzucht niet de enige drijfveer is?

Hoe moet ik de naam van de Partij Voor de Vrijheid duiden? Is de vrijheid van meningsuiting die zij stelselmatig hanteert werkelijk vrij van dogma? Zijn de aanhangers van de PVV voorstanders van de liberale interpretatie, of moet ik het Voor interpreteren als het Franse -avant-?

Wanneer autonomie zich buiten het dogma bevindt. Kan ik dan het dogma als eerste causaliteit en als eerste concept, passeren om mijn eigen waarde en oorspronkelijk karakter elders voor waar aan te nemen?

Als wij er vanuit gaan dat het dogma twee-ledig is en bestaat uit een concept en een waardering dan draait autonomie om een herwaardering van het geldende concept omdat autonomie zich buiten het gangbare dogma bevindt.

Om dat te bewerkstelligen zou ik het dogma moeten splitsen en de herwaardering kunnen maken in een tweede scheppingsmoment. Hiermee herschep ik, op het moment dat een probleem ontstaat, de mogelijkheid om het probleem door een hernieuwde conceptualisering van een totaal andere betekenis te voorzien.

Hoe kan ik de waardering scheiden van het concept?

Wanneer de letterlijke betekenis van religie: - verbinding - is en we zouden ons realiseren dat het kenmerk van religie is, dat het subject wordt gekoppeld aan het object waarbij God als subject wordt geobjectiveerd en daarmee binnen de voorstelling of symbolische orde wordt getrokken en dientengevolge dood is, in de zin dat de scheppende kracht verloren is gegaan binnen het concept, dan zouden wij ook kunnen weten dat het subject buiten de voorstelling moet worden gehouden om de splitsing in het dogma te veroorzaken.

Het subject als hoogste abstractie hebben we nodig om alles wat binnen het bestaande dogma valt te ontkennen.

M.a.w: het probleem of dilemma wordt naar een ander abstractie niveau in een ander concept gesleept via de ontkenning van het bestaan.

Het resultaat hiervan is, dat het scheppingsmoment voor de tweede keer (in een tweede causaliteit) vrij komt. Deze tweede causaliteit of dit tweede concept verschilt logischerwijs van de eerste causaliteit in het ontberen van chronologie.

In deze tweede scheppende modus bestaat het probleem wel en niet, en ligt klaar voor een dubbel of herinterpretatie.

Vrolijk blijft de politiek dweilen met de kraan open vanwege het feit dat probleemoplossing altijd word gedaan binnen het bestaande concept wat doorgaans resulteert in het instellen van nieuwe regels en wetten.

Crisis...? What crisis?

Stel... dat de oorsprong van de huidige economische crisis ligt in re-ificatie en je zou het probleem willen oplossen, dan zou je volgens het nieuwe model de oplossing

moeten zoeken in het moment dat re-ificatie is ontstaan.

Wanneer sloeg de beschaving, waarbij geld als middel werd gebruikt om gemakkelijk talenten te kunnen uitwisselen, vanwege re-ificatie om in een decadentie die je ook wel “fair trade slavery” kunt noemen?

Kan het dan anders?

Wanneer we er van uitgaan dat een dogma gebaseerd is op de zekerheid en houvast die ontleend wordt aan de overdracht van de eigen verantwoordelijkheid aan een hogere macht of medium zoals: de politiek, de voetbalcoach, een profeet of het nationalisme, waarbij er ook verschillende combinaties mogelijk zijn vanwege de aantrekkelijkheid om verzekerd te zijn van: een hiernamaals waar het christendom al 2000 jaar klanten mee wint of een reïncarnatiebehoefte (hiernogmaals) omdat we in dit leven nog niet -af- zouden zijn (also sprach Rudolf Steiner en een kleine miljard Hindus en Boeddhisten), dan valt er binnen het dogma geen autonomie te ontdekken... en, hoe komt dat?

Op het moment dat wij als mens de wereld in worden gemikt, verliezen wij onze autonomie en krijgen instant te maken met acht abstractieniveaus te weten: imitatie, reproductie, verificatie, interpretatie, improvisatie, compositie en een zgn. dubbelinterpretatie van het geheel (waarin de mens zichzelf herschept binnen de bestaande voorstelling). De achtste en hoogste abstractie blijft onhaalbaar en onkenbaar.

Het dogma kent alleen de abstracties: imitatie, reproductie, en verificatie.

De iets genuanceerder denkend dogmaticus kan ook interpreteren. Bijvoorbeeld: de Atheïst.

De atheïst denkt dat hij niet dogmatisch is maar gelooft nog sterker dan de paus. Bovendien kan hij niet bewijzen dat zijn overtuiging correct is temeer zijn ontkenning eigenlijk de bevestiging is van hetgeen hij zou willen ontkennen omdat strikt genomen god niet perse zich als regelgever of als entiteit zou hoeven te openbaren.

De genuanceerder denkende dogmaticus kan ook re-ificeren.

Zodra de mens tot een middel wordt gemaakt om een doel te bereiken is er sprake van re-ificatie.

In vroeger tijden zagen wij dat in een feodale situatie de landheer en de kerk de horige of slaaf aanstuurde... maar ook bij de opkomst van de industrialisatie zagen wij dat een cognitieve elite zich liet gelden als re-ificator.

Heden ten dage is daar weinig in veranderd: de verlichting en het humanisme (later ondersteund door de psychologie) klonken hoopgevend, maar veroorzaakten in plaats van persoonlijke verzelfstandiging juist het omgekeerde. Dit vanwege het feit dat het humanisme de drempel wegnam voor een veel grotere bevolkingslaag (die het gedrag van de cognitieve elite kopieerde), om onder het mom van persoonlijke mentale groei een persoonlijke economische groei door te maken.

Deze persoonlijke groei werd en wordt nog steeds aangeboden door tal van psychologen en consultants die zich bewegen op het vlak van verandermanagement.

Bij mensen die het cognitieve vermogen hebben om te leren interpreteren wordt in cursussen een paradigmashift aangeboden als het hoogste goed.

Door mensen vanuit verschillende invalshoeken naar verschillende problemen te laten kijken ontstaat hierbij de veel geroemde helikopter view, die feitelijk niet anders is dan de sublimatie van re-ificatie.

En daar was het toch allemaal om begonnen...

Het moet dus nog abstracter...

Bij de huidige conflictoplossing worden twee strijdende partijen om een kip, beiden met een halve kip naar huis gestuurd. Dat klinkt billijk maar achteraf blijkt de ene helft altijd groter te zijn dan de ander. Dit is een moreel dilemma: van wie is de kip? Is de kip eigendom van een van de claimende partijen, of is de kip van zichzelf?

Binnen deze moraliteit bestaat bezit als concept maar is er overeenstemming te bereiken omdat de kip door beide partijen tot een middel is gemaakt, met het doel om de honger te stillen. Ze zouden dus ook de kip samen kunnen opeten.

Wanneer de kip, die van nature van zichzelf is, door de ene partij wordt geclaimd als lekker hapje maar door de andere partij van een heilige betekenis is voorzien, verandert het morele dilemma in een ethisch dilemma.

Je kunt hier alle politieke standpunten van de verschillende partijen op loslaten maar er is geen overeenstemming bij beide strijdende partijen te bereiken in deze kwestie omdat de dogma's verschillen.

Wanneer de claim die op de heilige kip wordt gelegd, gekoppeld wordt aan het oudste recht op kippenverering dan zijn de rapen helemaal gaar.

Om uit deze impasse te komen is het nodig om het ontstane ethische dilemma buiten het dogma te onderzoeken omdat een ethisch dilemma nooit kan worden opgelost vanuit regelgeving.

Het is dus een raadsel waarom de landelijke politiek zich wel bemoeit met een militaire invasie in een ander land met een andere moraliteit, terwijl zij het toppunt van re-ificatie: de bancaire sector, binnen een eigen moraliteit in eigen land ongemoeid laat.

Het moet dus nog abstracter...

De kunstenaar en de filosoof kennen de wereld buiten het dogma als geen ander en weten daarom ook, dat een slechte imitatie alleen maar een interpretatie van een slechte imitatie is binnen het dogma, maar totaal van betekenis verandert daarbuiten: in een hoger abstractieniveau zoals improvisatie of compositie.

Kunst en filosofie zijn met name de kwaliteiten via welke de hoogste abstracties binnen de voorstelling, maar buiten het dogma, kunnen worden geoefend om uiteindelijk als autonoom individu de kunst te scheppen en de oplossingen aan te dragen, alsof het lijkt dat iemand Anders dat doet.

F. Nietzsche beschreef deze mentale staat als de staat van de Übermensch. Dat klinkt een beetje griezelig omdat deze staat de schijn van exclusiviteit wekt.

Wat hij bedoelt is dat de Übermensch boven het dogma uit stijgt en door het leven gaat in een herschepping van zijn mens-zijn als voorstelling, waarin hij ook (zoals gebleken is bij de her-schepping) zijn potentie als schepper kan aanspreken.

Volgens Nietzsche was het slechts weinigen gegeven zich tot op deze hoogte te ontwikkelen.

Had hij daarin gelijk?

De tijd zal natuurlijk moeten uitwijzen of met behulp van het spel Vervreemding hierin successen kunnen worden geboekt, maar de methodiek ligt klaar om door iedereen gebruikt te kunnen worden.

Is het dan voor iedereen weggelegd om dit traject te doorlopen?

Om hierop antwoord te kunnen geven zullen we de meest kwetsbare groep in de samenleving belichten die ook het minst serieus wordt genomen: de mens met een

verstandelijke beperking..

Een man met een verstandelijk beperking die ik dagelijks spreek heeft een passie voor kapotte spullen. Je kunt hem een groot plezier doen met een kapotte radio of een wekker die aan diggelen ligt. Zijn collectie is enorm. Toen ik hem op zijn verjaardag een nieuw radiootje cadeau gaf, had hij hem binnen een uur onklaar gemaakt. M. draagt twee kapotte horloges om zijn polsen waarvan de wijzers op verschillende tijden zijn blijven stilstaan...

Is dit niet de mooiste metafoor voor de relatie tussen: de-re-ificatie en voortdurende (on)gelijktijdigheid?

Vier keer per dag heeft hij de juiste tijd op zak, waarbij het onduidelijk is wanneer... Had hij twee lopende horloges gehad, dan had hij op geen enkel moment de juiste tijd kunnen aflezen.

M.a.w : M. is eigenlijk nooit de re-ificerende wereld ingegooid. Bij hem was de mentale staat van de Übermensch al in de wieg gelegd.

Naast deze eerste groep mensen die nooit aan re-ificatie zijn toegekomen is de aantrekkelijkheid voor deze stap richting het onvoorstelbare groter voor iemand die flink in de puree zit, ernstig ziek is of een trauma heeft opgelopen en daardoor ontwricht is geraakt van het zijn of haar vertrouwde concept, dan voor iemand bij wie het allemaal ogenschijnlijk op rolletjes loopt.

En wat dan?

Behulpzaam zou het kunnen zijn om door het spelen van het schijvenspel Vervreemding inzicht te krijgen hoe de drie concepten als onafhankelijke schijven zich tot elkaar verhouden.

De drie concepten verbeelden:

-een eerste causaliteit en concept waarin een dualistisch gediscrimineerde complexe orde zich beweegt binnen een chronologische tijdsbepaling waarin God binnen de voorstelling is getrokken (religie). Dit is een groene schijf.

-een tweede causaliteit en concept dat zich beweegt in voortdurende gelijktijdigheid, dus zonder chronologische tijdsbepaling. Deze causaliteit is twee keer het scheppingsmoment naar twee verschillende abstractieniveaus. Het is het moment van 1) de schepping naar een concept dat wordt vormgegeven door imitatie, reproductie, verificatie en interpretatie (de groene schijf), en het is 2) de herschepping die met gebruikmaking van de abstractieniveaus die buiten het dogma vallen (improvisatie en compositie) via het derde concept (de ontkenning van het bestaan) onttaardt (entropie) in autonomie. Dit concept is vormgegeven als een blauwe schijf waarin we God in het gezicht van de Ander (het eigen karakter) kunnen zien (Levinas).

- een derde concept waarin tijd noch ruimte bestaat. Het subject en de chaos waar God geconceptualiseerd is als creativiteit. Dit concept wordt uitgebeeld door een rode schijf.

De schijven, de handleiding, een routeplanner en een paar illustratieve filmpjes zijn te vinden en te downloaden van:

www.vervreemding.eu

En dan... wanneer ik dan die creatieve abstractieniveaus: imitatie-reproductie-verificatie-interpretatie- improvisatie en compositie- af zou lopen om door te dringen in mijn eigen karakter om op eigen wijze (kostenbesparend), voor een groot gedeelte, mijn eigen boontjes te kunnen doppen, dan komt het mij voor dat facilitair gezien de overheid enorm in gebreke blijft.

Terwijl de abstracties als compositie en improvisatie (in tegenstelling tot imitatie en reproductie) buiten ieder dogma staan en de oefening zouden kunnen zijn om naar een autonome geest te schakelen, worden deze hoge abstracties, die juist het licht in de samenleving zouden kunnen betekenen, afgedaan als on-zin in een maatschappij die beheerst wordt door de *de Bilderberg conferentie* waarin onze minister-president zich als de tovenaarsleerling manifesteert.

Wat wil ik? Wil ik Autonomie? Wat zal ik doen?

Is de aanpak van de overheid in overeenstemming met haar wens?

Het mag duidelijk zijn dat in deze samenleving, een herwaardering van kunst en filosofie als samenwerkende mentale processen noodzakelijk is.

Herwaardering van deze processen is een herwaardering van on-zin.

Eenmaals Anders maals ...